Seda sama wiisi tallitadud ka höögwa taelaga. Sellepärast kuulukse rahwast tihti weel ütlewad, kui mõne koer ruttuliselt suure waluga hinge nähdud heitwad: „Seda on köb-jaga ära söödetud." — Ehk: „Sellele on taela sisse antud."

Niisama kolettu kui köb-ja ja taelaga söötmine, niisama on ka „sarwe" sisse söötta. Selletarwis tehtud aga niiskest sarwest arwata kolme tolli pikkune, ühukene terawa otsadega lestakene ja mähitud teda nii peeniksesti rulli, et suur loom teda sugugi tunda ei wõinud. Kui see walmis olnud, siis seotud teda nüüdiga nii kõwaste kinni, et ta wallali ei saanud arguda ja kuiwatadud nüüd kuiwa kaes kõwaste ära. Sellejärel päästetud nüüdi seosest lahti, pantud leiwa sisse ja söödetud loomale sisse. Kui loom selle sööda ära söönud, siis hakkanud kuiwatadud sarw

niiskes sisikonnas hööguma, mille järel aga tema terawad otsad kas sisikonna ehk soolikuid lõhgi ajanud ja loom pidanud siis hirmsa waluga hinge heitma. — Hirmus ja kolettu olnud sisse-söödetud sarwega surmatud looma näha.

Karu söödast, mis segatud wiinaga, on juba eespool seletadud.

Wäljaajamised.

Et mõnesugused loomad maa-all elawad, siis ei olnud neid mitte naline wiis ja kombe sealt kätte saada. — Neiste maa-alustest loomadest on kõige tähdsamad: rebane, määr (rahwa keeli mäger.) ja tähg. Rebase ja määra augud olnud wana-aegsetel jahimeestel õige tähdsad. Mõnedel jahimeestel olnud ka niisugused koerad, kelledega nimetadud loomasid augudest wälja aetud; sest,